

Arrest

nr. 167 916 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. N. LORENZETTI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Bij vonnis van 13 april 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en heling.

1.3. Op 14 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 14 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer:
(...)”*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt hij gerepatriëerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België. Te dien eind kan het inreisverbod worden opgeheven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene werd veroordeeld op 13.04.2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling.

*Er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd veroordeeld op 13.04.2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na het citeren van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en na een theoretische uiteenzetting betreffende de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, betoogt de verzoekende partij dat het bestuur bij het afleveren van een inreisverbod alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw dient te nemen en dient te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden om de duur van het inreisverbod vast te stellen, dat nochtans dergelijk richtsnoer uitdrukkelijk werd opgelegd door de wetgever, dat *in casu* zij dient vast te stellen dat de verwerende partij eerder op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd en daarbij geen rekening heeft gehouden met de situatie waarin zij zich bevindt. Zij benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen doch geenszins in een verplichting voor de verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen, dat door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid vervat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de verwerende partij dan ook geenszins verduidelijkt waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen, dat in die zin de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dat de thans weergegeven motivering immers geenszins de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen kan schragen. Daarnaast is de verzoekende partij eveneens van mening dat het onzorgvuldig en onbegrijpelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, dat men niet alleen vooruit loopt op de zaken, doch dat men onmogelijk alle relevante elementen van het dossier in ogenschouw heeft genomen ter beoordeling alvorens tot een beslissing te komen, dat de verwerende partij een dergelijke afweging nochtans diende te maken. De verzoekende partij merkt in het verlengde daarvan op dat de verwerende partij met haar handelen aan een essentieel principe van onze rechtsstaat voorbij ging, zij merkt op dat het vonnis van de correctionele rechtbank van 13 april 2015 nog geenszins kracht van gewijsde heeft en men aldus niet zomaar ontegensprekelijk en/of met zekerheid mag gaan voorhouden dat de verzoekende partij de openbare orde zou hebben geschaad, dat zij immers hoger beroep aantekende, dat zij helemaal nog niet definitief is veroordeeld, laat staan dat er überhaupt een definitieve veroordeling volgt. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij het vermoeden van onschuld miskent. De verzoekende partij vervolgt dat zij alle belang heeft bij de huidige procedure in hoger beroep en met vertrouwen de toekomst tegemoet mag kijken, dat de zaak opnieuw voorkomt op 1 maart 2016, dat het opmerkelijk is dat de verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij nog geenszins veroordeeld is tot een definitieve gevangenisstraf, dat dergelijke zinsnede hoe dan ook niet strookt met de gedachte dat zij de openbare orde zou geschaad hebben, dat nochtans de verwerende partij zich in haar besluitvorming moet steunen op onder meer motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen, dat dit klaarblijkelijk hoegenaamd niet het geval is, dat de verwerende partij daarenboven (bewust) is vergeten dat zij onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld en zulks overeenkomstig de wet op de voorlopige hechtenis enkel mogelijk is indien de voorlopige hechtenis niet noodzakelijk is voor de openbare veiligheid, dat een dergelijke vrijlating dan ook alleen maar in haar voordeel spreekt. Tot slot benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij geweigerd heeft te informeren naar of rekening te houden met haar familiale situatie en achtergrond, dat zij sterke familiale banden heeft in Duitsland alwaar haar zus woonachtig is, dat zij meer dan welkom is op het adres van haar zus, minstens wil zij, aangezien zij over een geldig paspoort beschikt, de mogelijkheid hebben haar nog te bezoeken en zodoende de hechte familiale banden te kunnen blijven koesteren, dat de beslissing om haar voor een periode van drie jaar elke vorm van rechtstreeks contact met haar zus te ontnemen dan ook niet proportioneel is. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij haar verplichting de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en op een

correcte feitenvinding te stoelen niet is nagekomen en dat de verwerende partij zich allesbehalve op een afdoende wijze geïnformeerd heeft over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dat in die zin de bestreden beslissing wederom geenszins duidelijk maakt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich wellicht zal pogen te verdedigen door te wijzen op de discretionaire bevoegdheid die zij ter zake beschikt. De verzoekende partij betwist dit niet, integendeel, zij stelt dat deze bevinding integraal deel uitmaakt van haar juridische stelling. De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een variërende termijn (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van drie jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

4.3.2. De motivering moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt

43.2.1. Het onderscheid tussen een gebonden en een discretionaire bevoegdheid

182. Bij een gebonden bevoegdheid laat de toepasselijke regelgeving geen beoordelingsruimte voor de overheid: de wet bepaalt de inhoud of het voorwerp van de beslissing die het bestuur moet nemen wanneer de voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens (1.09),

Voorbeelden van gebonden bevoegdheden zijn; y-

- de verplichting voor de overheid om na een vergelijkend examen de benoemingen te doen in volgorde van het behaalde resultaat (i .10), de verplichting voor de overheid om een ambtenaar die tweemaal achtereenvolgend negatief werd beoordeeld te ontslaan, wanneer het statuut het bestuur terzake geen beoordelingsruimte laat (.1 il),

- een bevordering in een vlakke loopbaan;

- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;

-• het toekennen van sociaalezekerheidsuitkeringen en van het bestaans- minimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;

- de inkomering van belastingen (112).

Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:

» benoemingen en bevorderingen naar keuze (113);

- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag (114);

- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de straf- maat(115);

~ een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdiensbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);

- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris

van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (117);

- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);

- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juii 1962 (119).

432.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121).

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld dit het toepasselijke ambtenarenstatuut voort- vloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heelt volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard (123).

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij évidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is (126). Dit volgt louter dit de punten.

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127), maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk règlement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot. afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdeling om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

Wanneer de overheid gébonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184, Wanneer blijkt dat de overheid op grond van. een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen ais niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat. hetzelfde zou zijn,, ni, inhoudelijk dezelfde beslissing.

185» Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan. niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135).

In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste vooraf- gaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd .is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).”

De verzoekende partij meent dat gezien de verwerende partij zelf aangeeft over een discretionaire bevoegdheid te beschikken om al dan niet een inreisverbod te geven, zij dient te motiveren waarom zij net voor de termijn van drie jaar kiest en niet voor een minder lange termijn, dat zij met andere woorden, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet nemen, dat dit betekent dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, dat bovendien de duur evenredig moet zijn aan het doel of de reden van de oplegging ervan, dat in weerwil van wat de bestreden beslissing voorhoudt, van enige proportionaliteit geenszins sprake is. Voor de verzoekende partij is het duidelijk dat het thans opgelegde

inreisverbod niet alleen verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet maar vooral op niet pertinente wijze gemotiveerd werd.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke vaststellingen op grond waarvan de verwerende partij besloot om de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Immers wordt gemotiveerd dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij er verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij veroordeeld werd op 13 april 2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van vier jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en heling, dat er een risico op onderduiken bestaat en dat de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Er werd in de bestreden beslissing tevens uiteengezet welke gegevens de verwerende partij ertoe brachten te opteren voor een inreisverbod gedurende een termijn van drie jaar. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een inreisverbod voor de termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, waarbij gewezen wordt op haar veroordeling op 13 april 2015, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij heeft gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd en derhalve niet moet motiveren waarom geen kortere is bepaald. Immers moeten de motieven betreffende de duur van het inreisverbod de verzoekende partij inzicht geven en er blijkt van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. *In casu* is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

Deze motivering laat de verzoekende partij toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. De verzoekende partij stelt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting

om dit effectief en ten allen tijde te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad merkt op dat *in casu* de bestreden beslissing aangeeft dat zij gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 14 januari 2016, waarin blijkens het administratief dossier aan de verzoekende partij het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn (bijlage 13septies).

Als reden voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing vervolgens het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

Betrokkene werd veroordeeld op 13.04.2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

Hieruit blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om,

samen met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

Het onderdeel van het middel waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, is ongegrond.

3.5. In zoverre de verzoekende partij wenst te betogen dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt ondanks de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de hieruit volgende strenge motiveringsvereisten, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: *“(...) Betrokkene werd veroordeeld op 13.04.2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Zij wijst namelijk op de veroordeling van de verzoekende partij op 13 april 2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van vier jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en heling en dat de elementen, met name het illegaal verblijf en de schending van de openbare orde, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar verantwoordt. Er werd aldus wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Uit de motieven blijken ook de specifieke omstandigheden die de verwerende partij in rekening heeft gebracht.

De verzoekende partij kan aldus geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd en daarbij geen rekening heeft gehouden met de situatie waarin zij zich bevindt, dat het onzorgvuldig en onbegrijpelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Uit de motivering terzake kan de verzoekende partij op afdoende wijze vaststellen waarom haar een inreisverbod van drie jaar werd gegeven.

Bij het beoordelen of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat in onderhavig geval een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel is, wijst de Raad er voorafgaandelijk op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227 898). Er werd geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, zodat een inreisverbod van een duur tot drie jaar kon worden opgelegd. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad onder verwijzing naar haar veroordeling op 13 april 2015 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van vier jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en heling. De verzoekende partij toont evenmin aan waarom een termijn van drie jaar, gelet op de openbare orde-overwegingen en de overweging betreffende het illegaal verblijf, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.6. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier.

3.6.1. Zij betoogt onder meer dat de verwerende partij niet geïnformeerd heeft of geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij sterke familiale banden heeft in Duitsland met haar zus, mevrouw A.N., dat zij daar meer dan welkom is, minstens dat zij de mogelijkheid wil hebben haar nog te bezoeken en zodoende de hechte familiale banden te kunnen blijven koesteren, dat de beslissing om haar voor een periode van drie jaar elke vorm van rechtstreeks contact met haar zus te ontnemen disproportioneel is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat ook maar enig begin van bewijs over te maken van het feit dat mevrouw A.N. daadwerkelijk haar zus is. Uit het administratief dossier blijkt

voorts ook niet dat de verzoekende partij op ook maar enig ogenblik melding maakt van haar zus in Duitsland. De verwerende partij kan geen rekening houden met elementen en omstandigheden waarvan zij geen weet heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven bevindt zich in het administratief dossier evenmin een begin van bewijs omtrent de zus van de verzoekende partij. Zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partij een zus heeft in Duitsland, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is doordat deze beslissing haar de mogelijkheid ontnaemt voor drie jaar om rechtstreeks contact te hebben met haar zus, nu zij geenszins aantoonbaar dat zij heden een familieleven uitoefent met haar zus in Duitsland of dat er heden enige vorm van contact is waardoor de bestreden beslissing, gelet op het contact met de zus, disproportioneel zou zijn.

Nu de verzoekende partij geen familieleven of nauwe contacten met haar zus aantoonbaar, toont zij evenmin aan wat de meerwaarde zou zijn geweest van het door de verwerende partij informeren naar haar familiale situatie.

3.6.2. Voorts betoogt de verzoekende partij eveneens dat niet alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw zijn genomen en de verwerende partij op de zaken vooruit loopt en een essentieel principe van onze rechtstaat naast zich neerlegt en het vermoeden van onschuld grovelijk miskent, nu zij helemaal nog niet definitief is veroordeeld, laat staan dat er een definitieve veroordeling volgt en dat zij alle belang heeft bij haar huidige procedure in hoger beroep en dat de zaak opnieuw voorkomt op 1 maart 2016. De Raad wijst erop dat het beginsel van 'vermoeden van onschuld' betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgung. De beslissing houdende een inreisverbod, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "*vermoeden van onschuld*" kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van vier jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en heling zodat de verzoekende partij niet kan volhouden dat het feitelijk bestaan van dit motief niet naar behoren is bewezen. De verzoekende partij toont niet aan dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee kunnen betrokken worden in de overwegingen betreffende de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enkel definitieve strafrechtelijke veroordelingen kunnen betrokken worden in de beoordeling. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, die kracht van gewijsde heeft, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat het wijzen op een niet definitieve gevangenisstraf niet zou stroken met de gedachte dat zij de openbare orde zou schaden.

3.6.3. Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij vergeet dat zij onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld en zulks overeenkomstig de wet op de voorlopige hechtenis enkel mogelijk is indien de voorlopige hechtenis niet noodzakelijk is voor de openbare veiligheid. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet aangeeft dat de verzoekende partij een risico is voor de openbare veiligheid doch wel dat zij de openbare orde heeft geschaad. Bovendien blijft de verzoekende partij in gebreke aan te tonen op grond van welke bepalingen van de 'wet op de voorlopige hechtenis' kan worden gesteld dat vrijheid onder voorwaarden enkel mogelijk is indien de voorlopige hechtenis niet noodzakelijk is voor de openbare veiligheid.

3.6.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke andere specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak, waarvan de verwerende partij weet had voor het nemen van de bestreden beslissing of diende te weten, er geen rekening gehouden werd in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.9. Waar de verzoekende partij stelt dat er van enige proportionaliteit geenszins sprake is in de bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER